

*Jouluaamun sanajumalanpalvelus 25.12.2012 klo 7
- Nyt Betlehemiin!
Liturgia & saarna: Panu Partanen
Musiikki: Suvi Sievänen & Suvi Särkkä
Suntio: Seppo Soininen*

**Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen
syntymän arkisuus, vaatimattomuus
ja inhimillisyys**

-

**jokaista ihmistä koskettava salaisuus
(Luuk. 2:1-20)**

Luuk. 2:1-20

Siihen aikaan antoi keisari Augustus käskyn, että koko valtakunnassa oli toimitettava verollepano. Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Quiriniuksen ollessa Syyrian käskynhaltijana. Kaikki menivät kirjoittautumaan veroluetteloon, kukin omaan kaupunkiinsa. Niin myös Joosef lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista, ja meni verollepanoa varten Juudeaan, Daavidin kaupunkiin Betlehemiin, sillä hän kuului Daavidin sukuun. Hän lähti sinne yhdessä kihlattunsa Marian kanssa, joka odotti lasta. Heidän siellä ollessaan tuli Marian synnyttämisen aika, ja hän synnytti pojan, esikoisensa. Hän kapaloi lapsen ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut tilaa majapaikassa. Sillä seudulla oli paimenia yöllä ulkona vartioimassa laumaansa. Yhtäkkiä heidän edessään seisoi Herran enkeli ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. Pelko valtasi paimenet, mutta enkeli sanoi heille: "Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman, suuren ilon koko kansalle. Tänään on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra. Tämä on merkinä teille: te löydätte lapsen, joka makaa kapaloituna seimessä." Ja samalla hetkellä oli enkelin ympärillä suuri taivaallinen sotajoukko, joka ylisti Jumalaa sanoen: - Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa. Kun enkelit olivat menneet takaisin taivaaseen, paimenet sanoivat toisilleen: "Nyt Betlehemiin! Siellä me näemme sen, mitä on tapahtunut, sen, minkä Herra meille ilmoitti." He lähtivät kiireesti ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. Tämän nähdessään he kertoivat, mitä heille oli lapsesta sanottu. Kaikki, jotka kuulivat paimenten sanat, olivat ihmeissään. Mutta Maria kätki sydämeensä kaiken, mitä oli tapahtunut, ja tutkisteli sitä. Paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa siitä, mitä olivat kuulleet ja nähneet. Kaikki oli juuri niin kuin heille oli sanottu.

Meillä on tietynlainen mielikuva ensimmäisen joulun tapahtumista. Se on kaunis ja tuttu kuva. Maria on siististi pukeutunut ja levollinen, Jeesus-lapsi kapaloituna sylissänsä. Joosef häärii taustalla itämainen liina päässään ja musta parta hyvin hoidettuna. Tallin eläimet ovat siististi paikoillaan ja tarkkailevat äänettömästi ympäristön tapahtumia. Paimenet ovat tulleet kumartamaan maailman Vapahtajaa puhtaan valkoisine asuineen. Enkelit ovat kokoontuneet tallin väen ympärille, puhaltaen torviinsa ja veisaten kiitostaan Jumalalle.

Tämä on jokseenkin se kuva, jota meille on lapsesta asti tarjoiltu. Kiiltokuvamaisen kaunis kuva. Mutta vastaako se todellisuutta? Oliko ensimmäisen joulu kuitenkin aivan tällainen?

Matka ensimmäisen jouluun on syytä aloittaa Galileasta, Nasaretin kaupungista. Sieltä Maria ja Joosef lähtivät kohti Betlehemiä verollepanoa varten. Maria oli viimeisimmillään raskaana. Tämä huomioiden tuntuu pöyristyttävältä, että hän joutui matkaamaan pitkän matkan aasin selässä. Nykyisin tällaista matkantekoa pidettäisiin äärimmäisen riskialttiina niin lapsen kuin äidin kannalta. Tässä oli Marian ja Joosefin ensimmäinen koettelemus, josta evankeliumit vaikenevat. Niissä Betlehemin tallin kuvissa, joita kannamme maalauksissamme ja mielissämme, ei näy merkkejä väsyneistä vanhemmista. Merkillistä, eikö totta? Eivätkö he todellisuudessa olisi olleet niin väsyneitä, että olisivat paremminkin olleet nukkumassa kun paimenet saapuivat? Maria synnytyksestä ja Joosef huolesta täysin uupuneina?

Verollepanon aikaan Israelin maalla vallitsi melkoinen hässäkkä – vähän kuin marketeissamme viime viikolla. Pölyä, melua ja sekasortoa oli riittämiin. Tämä olisi ollut suuri rasite raskaana olleelle Marialle ja kihlatustaan huolissaan olleelle Joosefille. Mutta seimikuvaelmassa ei näy lainkaan matkan tahroja. Olisikohan Marian ja Joosefin kasvot olleet oikeasti pölystä mustat ja vaatteet likaiset? Mistä puhtoiset vaatteet olisivat yhtäkkiä tupsahtaneet?

Jeesuksen vanhempien kolmas koettelemus liittyi majapaikan hankintaan. Heille ilmoitettiin tyyliä, ettei majapaikassa ollut tilaa. Voi vain arvailla, että Joosefin itämainen veri kiehahti kerran jos toisenkin puolustaessaan rakastaan tämän vääryyden edessä. Lopulta heidän oli tyytyminen talliin, jossa eläimet olivat rinnan heidän kanssaan. Eläinten äänet, haju ja hygieniataso tuskin kohottivat tunnelmaa, joskaan tällaisessa tilanteessa ei ollut aikaa kiinnittää siihen huomiota. Huoli lapsen selviytymisestä ei voinut olla vaikuttamatta Mariaan ja Joosefiin. Jeesuksen syntymässä he olisivat olleet onnellisia, mutta lopen uupuneita. Sanottaisiinko rättiväsyneitä.

Kun vielä ajatellaan, että vieraita paimenia rupesi lappaamaan talliin aamuyöstä, likaisine vaatteineen, kurnivine mahoineen ja jäätyneine partoineen, ymmärtäneen hyvin vanhempien hämmennyksen. Niin paljon oli tapahtunut, niin lyhyessä ajassa. Ei ole yllättävää, että Maria tarvitsi aikaa sulatella kaikkea tapahtunutta: *"Mutta Maria kätki sydämeensä kaiken, mitä oli tapahtunut, ja tutkisteli sitä."*

Nämä tapahtumat huomioiden kuvamme ensimmäisestä joulusta muokkautuu. Se alkaa saada realistisempia piirteitä. Kertomus tulee lähelle, koska se on niin inhimillinen. Se koskettaa. Jumalan Poika tuli yhdeksi meistä. Hän tuli pieneksi lapseksi, tavalliseen perheeseen. Hän tuli veljeksemme maan päälle taivaan kunniastaan: *"Hänellä oli Jumalan muoto, mutta hän ei pitänyt kiinni oikeudestaan olla Jumalan vertainen vaan luopui omastaan. Hän otti orjan muodon ja tuli ihmisten kaltaiseksi. Hän eli ihmisenä ihmisten joukossa"* (Fil 2:6-7).

Enkelit ilmoittivat syntymän Jeesuksen vanhemmille ja paimenille. Mutta seimen äärellä he eivät enää olleet. Idäntietäjien ja paimenten lähdettyä väki kaikkosi. Tuskin oli Jeesus-lasta kapaloitu, kun julman Herodeksen takia pyhä perhe joutui pakenemaan Egyptiin. Alusta alkaen Jeesus kohtasi vastustusta, jopa omilta kyläläisiltään. Monikaan ei tuntenut Jumalan Poikaa, sillä hän ei ollut tästä maailmasta: *"Te olette alhaalta, minä olen ylhäältä; te olette tästä maailmasta, minä en ole tästä maailmasta"* (Joh 8:23).

Jeesus, Jumalan Poika, syntyi keskelle arkea. Hän syntyi sekasortoiseen maailmaan, jossa oli paljon vihaa ja rakkaudettomuutta. Jumalan Pojan tie ei ollut kuninkaallista riemukulkua, vaan taistelua ja kamppailua. Hänen tehtävänsä ei ollut pelkästään syntyä tähän maailmaan, vaan ennen kaikkea vapauttaa se pimeyden vallasta: *"Ristillä rinnalla ryöväriin / nukkuu uhri puhtain. Enkelparven tie / Kohta luokse vie / Rakkautta suurinta katsomaan."*

Jos paluu arkeen koitti Marialle ja Joosefille nopeasti, sama tapahtuu joulujuhlan jälkeen meillekin. Enkelkuorot ja torvet eivät toitota Jeesuksen syntymän ihmettä arjessamme, kuten ne eivät tehneet Betlehemin tallissakaan. Ympärivuotinen joulumme on arkista elämää – osin puurtamistakin – mutta siellä, juuri siellä Jeesus on. Ilman koettelemuksia ei seuraavastakaan vuodesta selvitä. Kohtaamme pimeyttä lähellä ja kaukana. Herodeksen miekka ei ehkä ole niskassamme, mutta vastus on tätä salakavalampi: sydämettömyys ja epäusko. Jeesus tuli maailman valoksi. Tarvitsemme häntä valaisemaan tietämme. Jumalan sana, kuten rakas jouluevankeliumi, antaa meille eväitä jaksaa eteenpäin. Rukoilemme, että ylösnoussut seimen lapsi ohjaisi meitä Jumalan tahdon mukaiseen elämään. Hetkittäiset armonvälähdykset, kuten paimenten enkelinäky kedolla, rohkaisevat taistelussa vääryyttä ja epäuskoa vastaan.

Vapahtajamme syntymän arkisuus, vaatimattomuus ja inhimillisuus – se on meitä jokaista koskettava salaisuus. Hän tuli keskellemme meitä varten, ei suinkaan itseään: *"Sillä Ihmisen Poika tuli etsimään ja vapahtamaan sitä, mikä kadonnut oli"* (Joh 19:10)

Toivotan teille kaikille, Toivakan seurakunnille ja koko Toivakalle siunattua Vapahtajamme syntymäjuhlaa: *"On lapsi syntynyt meille ja poika annettu on. Hänessä elämän löysin, Jumalan suosion. Hän on sen ylhäisen koitto, mi maailmaa valaisevi, vaan ehkä hänen soittons' maan ympär' kajahtavi."*